

Sygn. akt I ACz 148/13

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Małgorzata Bohun (spr.)
Sędzia SA:	Aleksandra Marszałek
Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **J. W. i E. W.**

przeciwko: **B. W.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt I Nc 785/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

W pkt II zaskarżonego postanowienia Sąd I instancji oddalił wniosek powodów o udzielenie zabezpieczenia roszczenia poprzez zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego pozwanej w banku (...) S.A. w kwocie 971.000 zł. Sąd I instancji w uzasadnieniu wskazał, że powodowie na obecnym etapie postępowania nie uprawdopodobnili roszczenia, albowiem w szczególności zaproponowane przez powodów dowody (w postaci dołączonych do pozwu dokumentów) i podnoszonych

w pozwie twierdzeń powodów nie czyniły prawdopodobnym ich roszczenia o zapłatę od powódki kwoty objętej żądaniem pozwu. Sąd I instancji wskazał, że

z przedstawionych dokumentów wynika, że na chwilę obioru przez pozwaną zapłaty za sporną transakcję legitymowała się ona ważnym pełnomocnictwem, a na fakt braku rozliczenia się przez pozwaną ze spornej transakcji ze zmarłym synem powodów, czy samymi powodami zaproponowali oni jedynie swoje gołosłowne twierdzenia, co było niewystarczające.

Zażalenie na to postanowienie wnieśli powodowie domagając się jego zmiany i uwzględnienia ich wniosku względnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia

i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Nadto wnieśli

o zasądzenie na ich rzecz od pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego. Zaskarżonemu orzeczeniu powodowie zarzucili:

1. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 233 k.p.c. w zw.

z art. 243 k.p.c., a w konsekwencji również art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c., co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegające na wadliwym utożsamieniu przez Sąd I instancji procesowych wymogów uprawdopodobnienia z wymogami udowodnienia oraz polegające na przyjęciu wadliwych skutków prawnych tego utożsamienia poprzez uzależnienie rozpoznania wniosku o zabezpieczenie powództwa od uprzedniego przeprowadzenia postępowania dowodowego w sprawie;

2. naruszenie przepisów postępowania, a to treści art. 6 k.c. w zw. z treścią art. 3 k.p.c., mające istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na nieprawidłowym obciążeniu powodów ciężarem udowodnienia, jak również uprawdopodobnienia faktów negatywnych, mimo że to pozwanej opierającej swoją merytoryczną obronę na fakcie zapłaty należności spoczywa ciężar udowodnienia faktu świadczenia do rąk uprawnionej osoby spornej sumy pieniędzy;

3. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. w zw.

z treścią art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c., co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegające na ustaleniu przez Sąd I instancji faktów uzyskania przez pozwaną zapłaty kwoty 943.000 zł od J. K. jeszcze przed śmiercią M. W., z jednoczesnym pominięciem logicznych i wiarygodnych twierdzeń powodów, dowodu z przesłuchania stron procesu oraz sprzeczności tego ustalenia ze wskazaniami logiki i w szczególności dyrektywami doświadczenia życiowego, wskazujących na niewiarygodność przedprocesowych twierdzeń pozwanej, które to okoliczności niezależnie świadczą o uprawdopodobnieniu roszczenia powodów;

4. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c., co miało wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegające na przyjęciu braku uprawdopodobnienia przez powodów roszczenia i interesu prawnego powodów w udzieleniu zabezpieczenia, mimo braku ustalenia przez Sąd I instancji faktu rozliczenia się pozwanej z M. W. ze spornej sumy pieniędzy;

Sąd Apelacyjny zważył:

Zażalenie podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione. Zaskarżone postanowienie jest trafne, a Sąd Apelacyjny podziela przytoczoną w nim argumentację.

Odnosząc się do podniesionych przez powoda zarzutów w pierwszej kolejności należy wskazać, że art. 730¹ k.p.c. przewiduje dwie podstawy (warunki) zabezpieczenia, a to uprawdopodobnienie roszczenia oraz posiadanie interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, a przy tym obie te przesłanki muszą zaistnieć łącznie. Co więcej przypomnieć należy, że wymóg uprawdopodobnienia roszczenia oznacza konieczność uprawdopodobnienia faktów, z których jest ono wywodzone (por. art. 243 k.p.c.). Z kolei interes prawny w uzyskaniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Konieczność uprawdopodobnienia istnienia roszczenia zobowiązuje stronę ubiegającą się o udzielenie zabezpieczenia do przytoczenia takich okoliczności, z których wynika i to *prima facie*, iż roszczenie jej przysługuje. Innymi słowy uprawniony ma przedstawić i należycie uzasadnić twierdzenia, które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Uprawdopodobnienie dotyczy przy tym dwóch aspektów. Odnosi się ono do okoliczności faktycznych, na których opiera się roszczenie i które powinny być przedstawione, a ich istnienie prawdopodobne w świetle dowodów zaoferowanych w pozwie, jak i do podstawy prawnej roszczenia, która powinna być również prawdopodobna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioski powodów o udzielenie zabezpieczenia ich roszczenia o zapłatę nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem nie można uznać aby powództwo zostało uprawdopodobnione. Nie sposób zgodzić się ze skarżącymi, jakoby Sąd I instancji w sposób nieuprawniony zastąpił ustawowy wymóg uprawdopodobnienia

oczekiwaniem udowodnienia roszczenia już na obecnym etapie postępowania. Przypomnieć bowiem należy, ich choć w istocie uprawdopodobnienie roszczenia jest wymogiem mniej surowym niż udowodnienie, to jednak z pewnością nie może on zostać sprowadzony wyłącznie do poprzestania

na samych gołosłownych twierdzeniach. Słuszne zatem było oczekiwanie

Sądu I instancji, iż również na twierdzenie o braku rozliczenia się pozwanej ze zmarłym synem powodów czy samymi powodami, a zwłaszcza na istnienie do tego podstaw, z pobranej tytułem zapłaty za sporną transakcję kwoty należało przedstawić „dowody” czyniące to twierdzenie prawdopodobnym, zwłaszcza iż stanowi ono oś roszczenia powodów. Tymczasem jak słusznie wskazał

Sąd I instancji, które to stanowisko podziela Sąd Apelacyjny, powodowie takiemu obowiązkowi nie podoleli poprzestając w istocie na swoich twierdzeniach, co

w świetle wydzwiku przedłożonej przez powodów dokumentacji nie było, zwłaszcza na obecnym etapie postępowania, wystarczające do udzielenia zabezpieczenia roszczenia. Nie można zdaniem Sądu Apelacyjnego również podzielić stanowiska żalących, jakoby Sąd I instancji zastosował błędny rozkład uprawdopodobnienia istotnych okoliczności faktycznych czy zastosował swoiste domniemanie rozliczenia się. W ocenie Sądu Apelacyjnego, skoro powodowie powoływali się na brak rozliczenia się ze spornej transakcji pozwanej ze zmarłym synem powodów, co niewątpliwie wynikało z twierdzenia, że obowiązek taki ich zdaniem istniał, to słusznie uznał Sąd I instancji w kontekście dokumentów wskazujących na działanie pozwanej na podstawie ważnego umocowania syna powodów i odbiór całej sumy ze spornej transakcji przez pozwaną przed śmiercią powoda, kiedy istniała między nim wspólność ustawowa, że to powodów „obciążał” obowiązek uprawdopodobnienia tego twierdzenia. Nie sposób również podzielić, na obecnym etapie postępowania, zastrzeżeń skarżących do przedstawionego przez nich dokumentu notarialnego pokwitowania – oświadczenia pozwanej, zwłaszcza że zastrzeżenia te, w kontekście twierdzeń samej pozwanej, nie prowadziły do uznania tego dokumentu, okoliczności jego powstania oraz jego wymowy za nieprawdopodobne.

Z uwagi na powyższe zdaniem Sądu Apelacyjnego, trafne było stanowisko Sądu Okręgowego, że powodowie nie uprawdopodobnili w sposób dostateczny istnienia zgłoszonego roszczenia, co w konsekwencji prowadzić musiało do oddalenia ich wniosku. Powyższe czyniło zbędnym rozważanie zaistnienia drugiej z przesłanek udzielenia zabezpieczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

MR-K